

L'APUNT

Fascinació pel cinema oriental

Xavier Roca

Sempre s'ha dit que el model de Barcelona, pel que fa als festivals de cine, era el de la diversificació entre diversos certàmens petits (tot i que alguns ja no ho són tant) i especialitzats, abans que el d'un gran festival generalista; aquesta mateixa setmana s'anuncien els continguts de l'In-Edit, per exemple. Doncs bé, una nova prova d'això és el Lychee Film

Festival, la primera edició del qual arrenca a mitjan d'aquest mes i que s'anuncia com a primera mostra especialitzada en cinema xinès. El Festival de Sitges i el ja desaparegut festival de Casa Àsia són alguns exemples simptomàtics de l'interès que fa anys que desperta el cinema asiàtic entre els sectors cinèfils de casa nostra.

faraons

Escèptics amb el pavelló de les grans mostres

Pels dirigents de CaixaForum, l'anunci que ha fet aquest estiu el regidor de Cultura, Jaume Collboni, de destinar un dels pavellons de la Fira a grans exposicions temporals és "formidable". Tant, que ells també se'n senten un dels agents beneficiats, ja que la programació de mostres al futur nou equipament serà compartida per totes les institucions artístiques de la ciutat. Ara bé, de moment només ho consideren això, "un anunci que caldrà veure com evoluciona", va remarcar ahir Elisa Durán, que no va poder amagar el seu escepticisme. Durán va recordar que fa temps que es parla d'incrementar els usos culturals a la muntanya de Montjuïc, que s'han anat debatent diversos projectes (va anotar el de la col·lecció de la baronessa Thyssen i el de l'ampliació del MNAC), però que cap no arriba mai a bon port. "Nosaltres, el que voldríem és que es complís. Com més espais culturals hi hagi, millor. És el que sempre hem defensat", va dir Durán, tot insinuant les dificultats pressupostàries que una iniciativa així comporta i també que, per tant, cal concretar d'on sortiran els recursos, cosa que Collboni no ha fet.

i que escassa, la reialesa femenina també va tenir el seu protagonisme. Egipte sempre és una capsula de sorpreses.

No tot serà tan llunyà en el temps. En diferents moments del curs, l'art contemporani també tindrà veu a CaixaForum (del 19 de juliol al 21 d'octubre). S'han previst quatre exposicions, tres de les quals sota el paraigua del cicle *Comisart*, sota la mirada de comissaris joves, i *Turbulències*, dins de la qual lluiran les últimes adquisicions de la col·lecció

de l'entitat financera.

I això no és tot. Serà un vist i no vist, perquè la mostra només s'estarà a Barcelona dues setmanes, però el 80è aniversari del *Guernica* de Picasso no s'ha passat per alt. És un projecte de petit format, sense obres originals, que s'exhibirà dins d'un parell de camions acoblats i que forma part de la línia d'exposicions itinerants de CaixaForum. A la capital catalana s'instal·larà el 6 d'octubre davant del CosmoCaixa i al cap de res es traslladarà a Guernica. ■

L'alemany Emanuel Bergmann publica la seva primera novel·la, 'El truc', traduïda a quinze idiomes

"No hi ha prou humor enlloc"

David Castillo
BARCELONA

Rebutjada durant anys per desenes d'editors dels dos continents i, finalment, publicada per un petit segell de Suïssa, la novel·la *El truc* d'Emanuel Bergmann ha estat una de les sensacions de la temporada, s'ha traduït de moment a quinze llengües i alguns la presenten com el nou revulsiu de l'humor jueu a la narrativa. Ara arriba al nostre país presentada per La Campana i Anagrama, en versions d'Albert Vitó i Carmen Gauger.

Nascut a Saarbrücken, a l'Estat del Sarre, fronterer amb Lorena, el 1972, Bergmann pertany a una de les escasses famílies jueves supervivents de l'Holocaust. La seva primera novel·la toca també tangencialment aquesta qüestió, però amb humor. En la roda de premsa d'ahir va afirmar taxatiu: "La meua família va sobreviure a l'Holocaust gràcies a l'humor; no hi ha prou humor enlloc." Humor de relativitzar el dolor sense oblidar-lo, humor per fer-nos forts sense deixar fora els sentiments. Aquesta podria ser una de les lectures de tesi d'una novel·la lleugera i alhora profunda protagonitzada pel fill d'un rabí que s'escapa de casa i s'enrola en un circ on esdevindrà el Gran Zabattini. Amb la doble personalitat sobreviurà al desastre nazi —els capítols on toca aquest aspecte han estat fortament criticats a Alemanya— i triomfarà de manera esplendorosa als Estats Units.

L'escriptor alemany Emanuel Bergmann, ahir en un hotel de Barcelona ■ MARIA T. SLANZI

"A Amèrica em consideren un estrany; a Alemanya, un jueu"

Narrada amb un interessant doble pla, situada a la Praga del 1934 i a Los Angeles del 2007, *El truc* té un segon protagonista, el nen Max Cohn, l'àvia del qual també va poder sobreviure als forns d'exter-

mini i que té la idea de caparrut d'intentar salvar el matrimoni dels seus pares gràcies al mag Zabattini. Descrita com una novel·la d'aventures i on la sornegueria i el drama es complementen, la novel·la és plena d'ingredients agre-dolços, que en alguns moments ens pot recordar la literatura picaresca —cita sovint el Quixot—, però amb l'humor jueu, no tant el dels Bellow, Roth i Malamud com el del Woody Allen de la primera època, que reivindica. No en va, Bergmann ha treballat en estudis cinematogràfics, "amb èxit nul", tal com va remarcar en un parell d'ocasions. Actualment és professor i traductor d'ale-

many a Los Angeles i escriu articles. Potser per aquest motiu es va mostrar molt educat amb la premsa: "A Amèrica em consideren un estrany; a Alemanya, un jueu", va reblar mentre vindicava l'art de narrar en clau sarcàstica. En aquest sentit el va presentar l'editora de La Campana, Isabel Martí, quan va matisar que l'humor sorneguer de Bergmann té puntes de tendresa que fan de contrapès al sarcasme.

Al llibre, la ingenuïtat infantil està tractada de manera poc sentimental. En podem extreure, així mateix, una bona col·lecció d'aforismes: "La millor mentida és la veritat." ■